

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., M., zastúpenej advokátkou JUDr. E. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 32 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 184/2011 z 24. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2012 doručená sťažnosť V. V., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 32 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 184/2011 z 24. januára 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania (ako matka) vo veci starostlivosti o maloleté deti (V.) – M. A., a A. F., zastúpené kolíznym opatrovníkom Ú., B. (ďalej len „kolízny opatrovník“), o návrhu otca MUDr. P. V., bývajúceho v USA, na zmenu zverenia maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a návrhu matky na zvýšenie výživného. Vo veci rozhodol Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 25 P 182/2009 z 18. apríla 2011 o navýšení vyživovacej povinnosti otca k maloletej M. A. zo sumy 8 000 Sk (t. j. 265,55 €) na sumu 800 € mesačne a k maloletému A. F. zo sumy 8 000 Sk na sumu 700 € mesačne počnúc od 18. apríla 2011. Okresný súd „vo zvyšku návrh matky“ a tiež „návrh otca“ zamietol. Na odvolanie oboch rodičov proti tomuto rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 184/11 z 24. januára 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Súčasne „návrh otca na zmenu petitu“ nepripustil.

3. Sťažovateľka uviedla, že jej sťažnosť „smeruje voči výroku rozsudku krajského súdu... v časti zvýšenia výživného na maloleté deti V.“ a že touto sťažnosťou „namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 36 ods. 1 Listiny... a ďalej, porušenie jej základného práva, ale predovšetkým základného práva mal. detí V. na rodičovskú starostlivosť garantovanú čl. 41 ods. 4 Ústavy... a čl. 32 ods. 4 Listiny...“.

4. Sťažovateľka v rámci porušenia základného práva na súdnu ochranu „namieta predovšetkým nesprávnu interpretáciu a aplikáciu kogentných noriem Zákona o rodine (ust. § 62 ods. 2; ust. § 75 ods. 1) z pohľadu zmyslu a účelu predmetu tejto zákonnej úpravy krajským súdom a ďalej, rozpor jeho rozhodnutia s princípmi riadneho a spravodlivého procesu. Porušenie princípov..., vidí sťažovateľka v tom, že:

- právne závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami a sú tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,

- v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd nereagoval na sťažovateľkou prednesené zásadné, relevantné námietky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, hoci ust. § 157 ods. 2 OSP súdom priamo ukladá povinnosť dbať na presvedčivosť odôvodnenia svojich rozhodnutí.“. Vo vzťahu k porušeniu „práva rodičov vychovávať svoje deti

a naopak... práva (detí pozn.) na rodičovskú výchovu a starostlivosť“ (čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 32 ods. 4 listiny) sťažovateľka namieta najmä nepriznanie výživného maloletým deťom „aspoň v rozsahu, v akom ho otec dobrovoľne plnil“, nedostatočné prihliadnutie na majetkové pomery oboch rodičov a z toho vyplývajúce možnosti plnenia si vyživovacej povinnosti a tiež nesprávne určený „počiatok zvýšenia vyživovacej povinnosti“.

5. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom:

„1/ Základné práva V. V... na rodičovskú starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy... a čl. 32 ods. 4 Listiny... a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 36 ods. 1 Listiny... rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 11 CoP 184/2011-595 z 24. 1. 2012 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, boli porušené.

2/ Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 11 CoP 184/2011-595 z 24. 1. 2012 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd... je povinný uhradiť V. V. trovy konania...“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 32 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 184/2011 z 24. januára 2012.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95,

II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a listinou garantovaných základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené základné práva predovšetkým ňou namietaným postupom uvedeným v bode 4. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy a listiny existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy (resp. čl. 32 ods. 4 listiny) starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov, deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 11 CoP 184/2011 z 24. januára 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. listiny).

15. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol odvolanie účastníkov konania, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľky) oboznámil prvostupňové rozhodnutie a najmä jeho odôvodnenie (ktoré považuje ústavný súd za právne relevantné citovať, keďže s výsledkami dokazovania okresného súdu sa odvolací súd „stotožnil“, pozn.):

„Prvostupňový súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tak, že mal preukázané, že zverenie mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov tak, ako to navrhuje otec v 6 týždňových časových intervaloch, ktoré by malo začať plynúť dňom 01. 10. 2011 nie je možné, nakoľko v zmysle § 154 ods. 1 O. s. p. je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V tomto smere sa súd stotožnil aj s tvrdením právnej zástupkyne matky a kolízneho opatrovníka v tom, že rozhodnutie súdu nie je možné viazať na neisté podmienky, ktoré by mali nastať v budúcnosti a má vychádzať zo skutkového stavu zisteného v čase jeho vyhlásenia. Navyše by zverenie maloletých detí nekorešpondovalo s ich vôľou a bolo by veľmi ťažko realizovateľné aj s ohľadom na vzdialenosť bydlísk otca a detí, ako aj vzhľadom na tú skutočnosť, že otec by na Slovensku nemal vytvorený reálny domov, keď sa snažil preukázať svoju schopnosť zariadiť si pomery tak, aby mohol 6 v týždňových intervaloch striedavo žiť na Slovensku. Prvostupňový súd nevyhovел návrhu otca aj s prihliadnutím na to, že obe deti sa k danej problematike nevyjadrili jednoznačne a presvedčivo napriek tomu, že sú podľa názoru súdu dostatočne zrelé a kompetentné sa k veci vyjadriť. Je pravdou, že spočiatku ich návrh otca nadchol, avšak, keď si to premysleli

nevedeli si dostatočne predstaviť, čo by pre nich znamenalo striedanie domácich prostredí. Deti prezentujú kladný vzťah k obidvom rodičom, ako aj to, že otca radi v Amerike navštevujú. Prvostupňový súd mal jednoznačne preukázané, že od posledného rozhodnutia o výživnom, ktoré bolo viac ako pred 9 rokmi sa podstatným spôsobom zmenili pomery na strane mal. detí, preto návrh na zvýšenie výživného považoval za dôvodný. Deti sú podstatne staršie, zvýšili sa ich potreby, zmena nastala tým, že od septembra 2009 navštevujú súkromnú školu, s čím sú spojené mimoriadne vysoké finančné výdavky. Výdavky súvisiace so školným prvostupňový súd hodnotil ako odôvodnené, keďže obaja rodičia s návštevou tejto školy súhlasili a boli si vedomí aj finančnej náročnosti s tým spojenej. Doteraz sa na výdavkoch detí súvisiacich s návštevou školy podieľali obaja rodičia, nakoľko otec zaplatil školné za mal. M. a matka za mal. A. Z dokazovania tiež vyplynulo, že otec okrem poplatku za školu prispieval na deti aj rôznymi inými spôsobmi, v neposlednom rade deťom hradil všetky cestovné náklady súvisiace s ich návštevou v Amerike. Ide o nezanedbateľné výdavky, preto prvostupňový súd na ne musel prihliadnuť. Takýto spôsob financovania potrieb detí je prospešný pretože deti do Ameriky chodia radi a chceli by tam chodiť aj častejšie. Takto zvýšené výživné podľa názoru súdu prvého stupňa pokryje všetky odôvodnené potreby detí spolu s príspevkom matky. Prvostupňový súd apeloval na rodičov, aby v záujme svojich detí začali spoločne komunikovať, nevystavovali deti hraničným situáciám a naopak mali by sa tešiť z ich úspechov, keď obaja sú šikovní a milí mladí ľudia. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.“

Následne krajský súd oboznámil odvoláciu argumentáciu obidvoch rodičov, ktorí proti jeho rozhodnutiu podali odvolanie.

„Otec navrhol zmenu petitu vo veci úpravy práv a povinností k mal. deťom tak, že bude upravený jeho styk mal. deťmi počas Vianočných sviatkov, Veľkonočných sviatkov, letných prázdnin, jarných školských prázdnin, jesenných školských prázdnin, ako aj počas jeho pobytu na území Slovenskej republiky. Poukázal na to, že je nepochybné v záujme detí stretávať sa s otcom ktorého deti majú radi a vzájomný kontakt je potrebný. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie.

Matka podala odvolanie v časti stanovenej vyživovacej povinnosti, pričom žiadala zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že bude určené výživné na maloleté deti po 2.000 € mesačne. Zročné výživné súd povolí otcovi splácať v mesačných splátkach spolu

s bežným výživným. Poukázala na to, že obidvaja rodičia majú vyživovaciu povinnosť k deťom, pričom dieťa má právo podieľať sa životnej úrovni rodiča. Prvostupňový súd pri hodnotení možností a schopností otca prihliadol na jeho príjem z pracovného pomeru, neprihliadol na jeho celkové majetkové pomery, pričom ani nebolo preukázané, že otec od posledného určenia výživného nadobudol do výlučného vlastníctva rodinný dom, byt v B., otec vlastní niekoľko horských bicyklov najvyššej kvality, absolvuje dovolenky, ktoré nie sú nízkorozpočtové a nepribudla mu ďalšia vyživovacia povinnosť. Majetkové pomery otca sú nadštandardné. Prvostupňový súd nedostatočne prihliadal na potreby detí, výdavky na zdravotnú starostlivosť, výdavky súvisiace so športovými aktivitami, ako aj na skutočnosť, že matke pribudli dve vyživovacie povinnosti.

Otec na odvolanie matky žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako správny v ňou napadnutej časti.

Matka nesúhlasila s odvolaním otca a žiadala aby odvolací súd návrh na zmenu petitu nepripustil.“

Krajský súd voje rozhodnutie odôvodnil takto: „Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p., prejednal vec podľa § 214 ods. 2 O. s. p., s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 156 ods. 3 O. s. p., a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, odvolaniu rodičov nie je možné vyhovieť.“

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne zdôvodnil. V odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd poukazuje na správne dôvody súdu prvého stupňa, s ktorými sa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje.

K odvolaniu otca odvolací súd dopĺňa, že hoci ust. § 216 ods. 1 nevyklučuje aplikáciu ust. § 95 i pre odvolacieho konanie, pripustenie tejto zmeny v odvolacom konaní nie je možné, pretože v odvolacom konaní sa viac-menej uplatňuje koncentračná zásada, navrhovanou zmenou by došlo k zmene predmetu konania a následné rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej by malo za následok jednostupňové konanie. Ak by odvolací súd rozhodol o niečom, o čom nebolo rozhodnuté súdom prvého stupňa, došlo by aj k porušeniu vecnej príslušnosti súdu. Takýto postup by bol v rozpore aj s koncentračnou zásadou, ktorá je presadzovaná občianskom súdnom konaní. Z uvedených dôvodov pokiaľ

nedôjde medzi rodičmi k dohode o styku s mal. deťmi, môže sa otec domáhať takejto úpravy novým návrhom. Z uvedených dôvodov odvolací súd návrh otca na zmenu petitu nepripustil.

Odvolací súd tu upriamuje pozornosť rodičov na tú skutočnosť, že v záujme mal. detí je vždy priaznivejšie uzavretie dohody o styku s deťmi ako autoritatívne rozhodnutie súdu.

K odvolaniu matky odvolací súd udáva, že zvýšené výživné bolo súdom prvého stupňa na deti určené správne v súlade s ust. § 62, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zák. o rodine. Bez povšimnutia nemožno nechať príspevky otca, ktoré mal. deťom poskytuje mimo vyživovacej povinnosti. Tieto príspevky nemožno rozhodne považovať za nepatrné. V tejto časti taktiež prvostupňový súd rozhodol správne a námietky matky v odvolaní nemajú za následok zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, odvolací súd ho potvrdil podľa § 219 O. s. p.“

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V tomto ohľade z pohľadu *de lege lata* ústavný súd poukazuje tiež na § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 CoP 184/2011 z 24. januára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07,

I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Sťažovateľka súčasne namietala (pozri bod 5) aj porušenie základného práva na „rodičovskú starostlivosť“ podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, resp. čl. 32 ods. 4 listiny (pozri bod 13) už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu, a to najmä nezvýšením výživného na mal. deti V. podľa jej predstáv (bod 3).

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 40 ods. 4 ústavy (resp. čl. 32 ods. 4 listiny), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Inak povedané, o prípadnom porušení týchto (namietaných) práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím krajského súdu nebolo porušené základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny), nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva zaručeného čl. 40 ods. 4 ústavy, resp. čl. 32 ods. 4 listiny.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012

